

ADEVĂRUL

FOAIE RELIGIOASĂ

ABONAMENTUL :

PE UN AN	2-50 filleri
PE JUMĂTATE AN	1.30 "
PENTRU STRĂINĂTATE PE AN	3— cor.

APARE :

ÎN FIECARE LUNĂ ODĂTĂ, ABONAMENTUL SĂ SE TRIM.
LA WELKER JÓZSEF, BUDAPESTA, VII., HÁRSFA-U. 33.
TOATE SCRIERILE LA V. BERBE CAR, KÖRÖS-BÖKÉNY.

ZIS'A ISUS: „EU SUNT CALEA, ADEVĂRUL ȘI VIAȚA.” (IOAN 14,6)

Epistola lui Pavel către Efeseni.

(De H. Meyer.)

Este de cea mai mare importanță, a ceti s. Scriptură și a o ștudiu în coerența ei, — nu numai unele părți: cărți, capitole, părți din capitole, versuri, sau doară chiar numai părți de versuri a vechiului și noului Testament; ci întreaga biblie, a vechiului și noului Testament în coerența lor și în relațiunea lor către olaltă.

Nu mai întreaga Biblie și întreaga descoperire alui Dumnezeu și toate câte s'au scris mai nainte, și încă în coerența lor ca întreg, ni nouă spre învățătură scris. Întreaga Biblie ca întreg în coerența ei este întreaga epistolă alui Dumnezeu către fiii oamenilor. Întreaga Biblie, — fiecare parte a ei în coerență (legătură) cu toate, este Scriptura Duchului sfânt. (II. Petru 1, 20—21.)

Noi trebuie să ne ferim tare, ca nu prin aceea, că luăm cărți, capitole, versuri sau cuvinte singulare a bibliei, precând le cercăm pentru sine, a le scoate din coerență și a le esplica cu aceea pe dos.

Nu mai cine ștudiază și știe întreaga Biblie a vechiului și noului Testament, — fiecare carte, și fiecare parte a aceleia, și încă ca o întreagă în coerența sa dumnezească și în toate relațiunile ei către olaltă, poate fi în

stare, a ajunge un înțeles bun a Scripturii în singular și în întreg. Dacă noul Testament nu să poate înțelege fără de cel vechiu și cel vechiu fără de cel nou, cum am putea noi atunci o parte mai mică sau mai mare a vechiului sau a noului Testament, în sine studiat, în de ajuns înțelege?

Nu mai Scriptura, — numai întreaga Scriptură ne ajută nouă a înțelege Scriptura, ca întreagă, și cărțile ei singulare și părți de cărți. Pentru aceea, dacă ne încercăm noi a ștudiu epistola lui Pavel către Efeseni, trebuie să o facem cu privirea la întregul sfinte Scripturi și la fiecare parte a ei.

Că noi acuma tocmai epistola către Efeseni alegem spre ștudierea mai de aproape, să întâmplă, pentru că aceea să află mai ales în centrul întregii s. Scripturi și indeosebi este epistola către toate bisericile Domnului: Ea nu o are de lucru numai cu unii învățăcei, ca așa unii, ci mai mult cu totalul învățăceilor, — ou adunarea Domnului: cu ființa ei, scopurile și țintele ei și cum în ea singularul învățacel vine la desevărsire și are să ocupe ținuta sa către ea.

1. vers. După obiceiul scriitorilor de epistole și autorilor de atunci, să numește scriitorul mai nainte pre sine, apoi pre aceia, către care el, pentru care el scrie.

APREȘTI KIR. USVES

I. Scriitorul.

„Pavel“, — fostul Saul. El gândeste neconținut la aceea, ce el era, și la mila cea mare alui Dumnezeu, la ce ea l-a făcut. Așa ar trebui să fie în totdeauna și înaintea ochilor noștri, ceea ce suntem de fire și prin noi înșine, sau am fost, și ca ce ne poate și vrea să ne facă mila lui Dumnezeu.

La aceasta mare minune a milei și îndurării lui Dumnezeu, care Dumnezeu mai ales lui i-a făcut, arată apostolul spre sămăn, că Dumnezeu pre așa unii, cum era el, o putut alege și poate face fericit: (I. Tim. 1, 12—16.) Este de mare înșămănatate, — pentru credincioși și necredincioși, pentru vestitorii Evangheliei și pentru aceia, cărora să vestește, a fi siguri la aceea, că cel mai mare și mai crud păcătos și blăstemător poate fi un ales alui Dumnezeu și de el poate fi făcut ca un iubit și sfințit alui Dumnezeu.

„Un apostol alui Iisus Christos.“ Tot ce el este, aceea e el pentru a fi așa unul: El nu-i nimic alta și spre nimic alta. Pe cum e el numai dela el, și numai prin el, așa e el și pentru dânsul. El însuși nu-i nimic, — ci numai sângur dela dânsul, prin dânsul și pentru dânsul. Aceea e el întreg și pe deplin și aceasta sângur făcu pre bărbatul care el era. Aceasta sângur ne lămurește nouă cunoștința cea înaltă, adâncă și întinsă alui Dumnezeu și Christos, a întregului sfat al iubirei și planului mântuirii lui Dumnezeu cu aleșii săi spre mântuirea și recâștigarea lor pentru el însuși; puterea sa mare de făptuit și deplina predare la serviciul lucrului lui Dumnezeu și zelul său mistuitor și deplina jertfire în el; înalta înșămănatate pentru învățătura despre biserica lui Christos, care este corpul lui, și pentru viața, conținutul și forma ei, și pentru descoperirea voinței dumnezeiești în ea și pe ea, ca și pentru întreaga învățătură a mântuirii și pentru lucrul mântuirii.

Cât de prețios și îndeplinirii planurilor mântuirii lui Dumnezeu servind,

că el așa apostoli a așezat în biserica sa! El vrea ca aleșii săi să fie mântuiți, sfinții lui pregătiți și desevărsiți, și corpul lui Christos să fie edificat. (Cap. 4, 11—12.) Așa unii nu vin nici odată dela sine, nici dela oameni, ci sângur dela Dumnezeu și prin însuși Dumnezeu. (Galat. 1, 1.) Pentru aceea și are lucrul lor temei și valoare și cuvântul lor merită primirea.

„Prin voința lui Dumnezeu“, aceea-i: prin voința lui nemărginită și sângur toate, biruitoare. Nimic nu are afară de el oarecareva parte în hotărîrea, nici la împlinirea voinței lui: El face toate ce, unde, când și cum el vrea. Toate după voia Dumnezeirei lui mântuitoare, după mila și bunătatea lui preste aleșii săi. Voința lui este cea bună și desevărsită, și pentru aceea voința mântuitoare alui Dumnezeu.

Prin voința lui Dumnezeu e el un apostol spre *serviciul său la sfinții săi*. El însuși și întregul său serviciu sunt lucrarea voinței sale nemărginită și atotputernică, de Dumnezeu. Întreaga lui lucrare, învățare și viață este *numai* împlinirea voinței dumnezeiești. Pentru aceea e el un așa bărbat binecuvântat și *numai așa* putu el fi acela. Aceea făcu serviciul său atât de binecuvântat, prețios și fructifer și a asigurat rezultatul lui cel mare și glorios.

Un adevărat „apostol alui Iisus Christos“ vom fi numai prin voința și lucrul lui Dumnezeu. Lui sângur să cuvine pentru aceea toată lauda și onoarea. El sângur este dela care vine binele, tot binele: Numai sângur lucrul lui este bun și sângur mântuitor. Nici „Fiul nu poate face dela sine nimic“ (Ioan 5, 19), cu cât mai puțin o creatură! Dară nimene să nu spună, că el ar fi „un apostol alui Iisus Christos prin voia lui Dumnezeu“, dacă nu în fapt învățătura și viața, toată lucrarea lui dela Dumnezeu, — împlinirea bunei și desevărsitei voie alui Dumnezeu mântuitoare pentru toți oamenii, mai ales pentru pioșii săi este.

II. Către cari scrie el.

„Celor sfinți din Efes, și credincioși în Christos Iisus.“ Lor le sună tot serviciul său, lucrul și osteneala sa, grija sa, priveghierea și rugăciunea sa, năcazul, întristarea, temerea și durerile sale. (II. Tim. 2, 10; Col. 1, 24—25.) Într'un sigur înțeles sună predica și îndemnarea lui tuturor oamenilor (Col. 1, 28), și acelora, care să pierd, ca ei să nu aibe loc de scusă. — (Ioan 15, 22; Luca 14, 18—24; Ezek. 2, 5; 33, 32—33.) Dară propriuzis este totuși numai pentru cei aleși. (Marc 13, 30; Rom. 11, 5—7; II. Tim. 2, 10; I. Petru 2, 9.) Că și dacă „să aruncă mreja în Mare și prinde de tot felul, totuși să pun apoi jos și aleg cei buni într'un vas, dară cei putrezi să aruncă afară.“ (Mat. 13, 47—48; Ioan 6, 36—39; 10, 26—29; 17, 6. 9. 19. 24.)

„Celor sfinți.“ Aceștia sunt aceia, pentru cari Fiul lui Dumnezeu pre sine însăși s'a sfințit, „ca și ei să fie sfințiți în adevăr.“ (Ioan 17, 19.) Părintele i-a dat Fiului, ca el însăși să se sfințască pentru ei. Aceștia să strigă cu strigăt sfânt și puternic afară din lume și cu aceea i-a deosebit de lume și i-a osebit pentru el, ca să-i fie lui sfinți. Ca aleșii și rescumpărații lui „i-a născut — renăscut — după voiața sa prin cuvântul adevărului, ca să fie primiții creaturilor sale.“ (Iacob 1, 18.) „El s'a dat pre sine pentru ei, ca să-i sfințască“, — *ca sfinții săi a-i face*, — și i-a curățit prin scaldarea în cuvânt.“ (Efes. 5, 25—26.) „Nu pentru faptele dreptății care le-am făcut, ci după îndurarea sa ne-a făcut el fericiți prin scaldă renașterii și renoirii a Duchului sfânt.“ (Tit. 3, 5.) În aceste două locuri nu vorbește apostolul despre botez, ci sângur despre „renașterea și renoirea a s. Duch.“ „Scaldă apei în cuvânt“, scaldă renașterii și renoirea a s. Duch“, nu este botezul, ci renașterea și renoirea a s. Duch; scaldă apei în cuvânt este scaldă, prin care omul după duch, suflet și corp devine nou, vesel și și curat. „Nu pentru faptele dreptății care le-am făcut noi“, cumva, precând

am fost cu știrea sau fără de știrea noastră botezați, — „ci după îndurarea lui — nemeritată — ne-a făcut el fericiți“, — nu prin o scaldă pământescă, prin oameni împlinită, — ci „prin scaldă renașterii și renoirii a s. Duch“, — „nu din sămânță stricăcioasă a apei stricăcioasă, ci din sămânță nestricăcioasă, adecă din cuvântul lui Dumnezeu, care rămâne în veci. (I. Petru 1, 23.) Cuvântul cel viu alui Dumnezeu este sfingurul mijloc, prin care Duchul sfânt lucrează renașterea și renoirea omului, și curățirea și sfințirea lui neîncetat. Numai toți aceia, cari pentru cuvântul, pre care l-au crezut și primit, sunt curățiți, (Ioan 5, 3.) și ca așa unii fură botezați, se vor dovedi ca sfințiții lui. Nu botezul curățeste „conștiința noastră de faptele cele moarte a servi viului Dumnezeu.“ (Ebr. 3, 14.), ci sângur sângele lui Iisus Christos a Fiului lui Dumnezeu“, — de vom umbla în lumină, precum el este în lumină.“ (I. Ioan 1, 7.) Nu botezul ne dă nouă „o conștiință bună“, ci că noi suntem renăscuți prin învierea lui Iisus Christos din morți (I. Petru 3, 21; 1, 3.), nu din sămânță stricăcioasă, ci din nestricăcioasă, și a face sufletele noastre nepătate în ascultarea adevărului prin duch spre iubire nefățărută de frați. Numai cei ce au astfel de „o conștiință bună“, pot, botezându-se, să închiăie un legământ a unei conștiință bună cu Dumnezeu. (I. Petru 1, 22—23.)

Sfinții lui ar trebui să fim și noi, așa unii, cari cu toată inima, cu toată ființa, voia și faptul ai lui suntem și pentru el trăim cu totul. Acăror inimă este plină de iubirea lui dumnezească, în iubirea lui. Ca sfinților lui ni se cade nouă a fi deosebiți de către lume și ființa, cugetul, tot lucrul ei și a trăi în lume în sfințenie și pietate, a urfi toate murdăriile ei și propriul său trup cu toate poftetele și dorințele sale a-l crucifica, și a căuta a trăi în toate după binevoiața și plăcerea lui.

„Și credincioși în Christos Iisus.“ Dacă ei cred în el, atunci sunt ei

în el; atunci sunt ei sfinții lui. Alui cu toată ființa lor, cu toate ce ei sunt și au. Atunci este el în ei și iubirea lui prin sf. său Duch revărsată în inima lor. Atunci îl iubesc ei pre el cu toată inima. Atunci iubesc ei cu iubirea lui adevărată și dumnezească, și iubirea lor către el, către frați, către toate cele bune e curată, nefățărită și adevărată. Ei iubesc *ce el* iubește și iubesc *cum* el iubește. Unde el este, acolo sunt și ei; unde el nu este, acolo nici ei nu sunt. Ei vreau ce el vrea, ce el nu vrea, nici ei nu vreau și ce el urăște, aceea și ei urăsc. Cum el este, așa sunt și ei în lume. (I. Ioan 4, 17.) De cred ei în el, atunci să și încred ei lui și îl și ascultă: Tocmai cum e credința lor, așa și iubirea lor, încrederea lor, predarea lor și ascultarea către el. Atunci sunt ei și atârănători dela el, — dela el de tot, și dela el sângur: Pentru ei nu există nimic, pe ce s'ar putea încrede, nădejdui, zidi, decât numai pe el sângur. Numai lui a nu-i crede deplin, a se încrede și a-l asculta, de aceea numai să tem ei: Toate vezibile și nevezibile, toate lucrurile temporale și vecinice, toate timpurile și împrejurările, toți ingerii și toți diavolii, toți oamenii buni și răi, viața și moartea, stau sub puterea lui. Așadară fără de el și contra lui nu să poate nimic întâmpla. El este unicul Domn, ajutătorul lor și sângurul lor exemplu. Astfel cred ei în el sângur și în el sângur și în nimic alta; ei sunt în el, și afară de el nu este nimic. În el este toată viața, toată lumina, toată fericirea și toată gloria. Afară de el este numai păcat, stricăciune, noapte și spaimă, întunec și moarte. El este ținuta lor îndestulătoare și puterea lor, pacea și bucuria lor, nedejdea și fericirea lor, viața și elementul vieții lor. Oare tunde să meargă? — Aici au tot binele pe deplin. Către așa unii scrie apostolul.

Vers 2. După ce apostolul mai na-
inte pe sine și apoi pre aceia, acă-

roră are să le sune epistola lui, i-a caracterizat, începe el, ca în toate epistolele sale, cu datorința sa apostolească de binecuvântare și salutarea. Aceasta o face el, pentru că cetitorilor săi fără de aceea, ce el dorește, nu li epistola nici de o valoare.

„Char fie vouă!” O dorință foarte mult cuprinzătoare: Atâta cât: Dumnezeu charului (milei), însăși Dumnezeu în mila sa întru Christos Iisus, întreaga bogăție a milei sale cu toate le-a cugetat, făgăduit în mila sa fiilor săi, le va și da. Charul mântuirii, a întregii mântuire întru Christos. Toate câte le-a câștigat Christos pentru aleșii săi, și a făcut cu puțință a face din ei, și ale da lor. Charul alegerei și toate, la ce a ales el pre poporul său și câte i-a destinat. Charul chiămărei și toate la ce i-a chemat și la ce și pentru ce vrea să-i pregătească. Charul pocăinței și a credinței, a cunoștinței și a primirii mântuirii, a renașterii și a convertirii, a renoirii, a curățirii și a sfințirii prin Duchul sfânt. Întregul lucru a charului prin Duchul sfânt întru Christos și locuirea lui rămânătoare în inimile lor. — *Acela char*, a fi Dumnezeului lor spre bucurie, plăcere și onoare, și multor din consoții lor spre binecuvântare rămânătoare. — *Acela char*, a pune toată viața lor în serviciul lui și a-i aduce lui mult fruct. *Acela char* a urma Domnului lor și a fi tot mai asemenea lui, și tot mai mult din Duchul său, iubirea sa, cugetul său, ființa și puterea lui dumnezească, din bogăția gloriei sale dumnezești și virtute a primi. *Acela char* a păstrării, glori-ficării și desevărsirii.

„Și pace dela Dumnezeu Părintele nostru și dela Domnul Iisus Christos.” Aceasta-i aceea pace, care Iisus a câștigat-o și înființat-o; care nimene n'o poate avea, fără de a-l avea pre el, și care fiecare o are, care în inima sa îl are în adevăr locuind și lucrând. Care păcătosul pentru înția-dată o gustă, când s'a pocăit și a

crezut în Iisus; când s'a întors către Dumnezeu și s'a predat lui Iisus, dacă e renăscut, vina lui e iertată, păcatele lui îndreptate și dreptatea lui Christos 'i s'a socotit prin credință. Mai înainte binele cel mare a îndreptării și împăcării, apoi pace cu Dumnezeu. Mai înainte pocăință și întoarcere, credință și primire, apucare și sântirea mântuirii; — mai înainte renaștere și reînnoire și îndreptare; — mai înainte a deveni drept prin credință, apoi pace cu Dumnezeu. (Rom. 5, 1.) Mai înainte „pace cu Dumnezeu“ și apoi „pace dela Dumnezeu“, — care apoi să tot sporească și să se înmulțască, și cu creșterea credinței, a iubirii, a vieții și ființei dumnezești și a Dumnezeului locuitor în lăuntru și alui Christos prin sfântul Duch, tot mai mult.

Acesta-i bunul cel prețios a fiilor lui Dumnezeu, a comunității și a unității cu el: A avea cugetul lui, Duchul, viața și ființa; o viață din el, prin el, cu el și pentru el a trăi, în suferințe și răbdări cu el și pentru el a avea împărtășire cu dânsul, aceea nu aduce pacea dela Dumnezeu, care este mai pe sus, decât toată înțelepciunea, isvorul dumnezeștei și glorioasei sale ființă și a împărtășirii esențială cu el. Pe cât de prețios și de valoros el este, pe atât de prețioasă și valoroasă este și pacea lui. El e acela un bun adevărat, care pe deplin e de ajuns fiecărei inimă de om și afară de el nu-i alta. Și în mijlocul tuturor spaimelor, lipselor și năcazurilor în aceasta lume rea și la toate luptele, suferințele și certe să fie totuși aceea și să rămână și „să păzască inimile și cugetele noastre întru Christos Iisus.“ (Filip 4, 7.) Aceasta nu-i numai o dorință deșartă a apostolului, este rugăciunea lui fierbinte. Este un cuvânt a s. Duch, un cuvânt a făgăduinței dumnezești „celor sfinți și credincioși în Christos Iisus“. Un cuvânt, care nu numai făgăduiește, ci și dă îndată, — care sună: „Fie

cu voi!“ Ești tu un stăpân fericit a păcei dela Dumnezeu? — Dacă nu, pentru ce nu? Va urma.

Leproși între creștini.

Din s. Scriptură în v. Testament o știm, că lepra era o boală necurată și scârboasă, și cari au căzut în aceasta boală îngrozitoare, pre aceia trebuiau scoși afară din taberă, ori și cine erau ei — odată era sora lui Moisi, (IV. Moisi 12.), altădată un rege (II. Cronica 26, 20.), și alții — pentru că era boală lipicioasă. Datorința preoților era a avea grijă de aceasta, persoanele ce să părea a fi așa cercate, și dacă în fapt s'a aflat că sunt leproși, trebuia să-i scoată din taberă, și nici nu era iertat a se apropia de ei, nici a avea atindere cu ei, ci ei trebuiau să strige din departe cu glas „necurat!“ ca să se ferească toți de ei.

Astăzi în părțile noastre e aceasta boală îngrozitoare necunoscută de după trup, dară în înțelesul spiritual e ea foarte turbată, și își adună victimele (jertfele) ei între cei credincioși. Și aceasta lepră spirituală este sgârzenia, care face pagube înfiorătoare între poporul lui Dumnezeu, și împiedecă înăntarea lucrului împărăției lui Dumnezeu. Că sgârceitul numai pre sine însăși ar vrea să se deie Mântuitorului — ca să devină fericit — dară câte le are, averea și banii, câștigul, acelea nu, ca să ajute din ele cauzele cele sfinte, ca să venim tot mai aproape către acela, ce spunem în rugăciunea Domnului, că „vie împărăția ta!“ ceea ce atâta însemnează, ca păcatul în toată privința să înceteze a domni în oameni, și ca să fie stăpâniți prin Duchul lui Dumnezeu.

În care om domnește Duchul lui Dumnezeu, acela totdeauna la aceea gândeste, că oare ce ar putea el face pentru împărăția lui Dumnezeu, care pentru el s'a jertfit pre sine de tot, și din caz în caz,

pune din câștigul său de regulă o parte pe altarul Domnului. Decâte ori numai are venit după lucrul său obositor dă el. Și aceasta nu de silă o face el, ci bucuros, și cu cât mai mult poate da, cu atâta mai mare e bucuria lui.

Dară nu așa-i aceasta la cei sgâr-ciți, care sunt leproși, deoarece în ei nu Duchul lui Dumnezeu, ci duchul lumei lucrează. Ei nu mult îngrijesc de cauzele împărăției lui Dumnezeu, ca să dea pentru aceea, ci ei își aleg din s. Scriptură acele cuvinte, care sunt pe după inima lor sgârcită, d. e. „în dar ați luat, în dar dați etc.“ Pentru misiune dau ei anual puținele coroane, dară numai pentru aceea, ca să fie și numele lor scris pe listă. La ei pentru toate să ajunge, mai ales gătele, îmbrăcăminte scumpe — la mulți pe căși, pământ etc. — întratăta, că în unele adunări poți vedea așa porturi, de cari inima credincioasă s'a înfioră, că cum să poate așa îmbrăca, acela ce mărturisește, că crede în biblie. Ceea ce nu-i alta, ca pradă de bani, iar pe scopul misiunii n'au bani. Oh voi leproși nefericiți, când vă veți trezi odată, și când veți striga odată cu acei leproși: „*Isuse, Învățătorule, îndură-te de noi.*“ Când?

Unde sunteți voi preoții lui Dumnezeu? Bătrânii adunărilor, predicatorilor, diaconilor, cărora li sfânta datorință, a mostra aspru pre așa unii leproși și a le face cunoscut datorința lor serioasă, și la urmările cele înfiorătoare a lenevirei lor, pentru că sgâr-ciții își iau dimpreună cu cei mai mari păcătoși pedeapsa lor. — O doară și voi, preoților, sunteți încărcăți de lepră, de sgâr-cenie? și pentru aceea nu puteți arădica cuvântul, și a păși contră, cu deplină predare și pildă bună? — Și pre cel ce nu arată vindecarea, nu-l scoateți afară, că apoi să poate, că în întâiul șir ar trebui pre voi scoși afară. Cercați-vă odată cu serioșitate pre voi înși-vă, și dacă voi nu faceți datorința voastră creștinească, atunci nici

nu puteți pofti nici dela alții aceea. Dară dacă asta așa stă, atunci și pentru voi s'a spus aceea, că „*voi nu intrați, și pre cei ce ar vrea să între nu-i lăsați!*“ Priveghiați și vă rugați, că Dumnezeu nu să lasă batjocorit. Cel ce a binecuvântat pe dădătorul credincios, aceia nici odată nu s'au plâns despre lipsă, și dacă erau ori și cât de săraci. Dară sgâr-ciții, și dacă sunt avuți, aceia totdeauna s'au luptat cu lipsele și cu scădințele și așa le va și merge totdeauna: Pentru aceea o spune bunul Dumnezeu prin profetul Malachia (cap. 3, 10.) Cercați-mă cu aceasta, și veți vedea, că eu vă voi binecuvânta.

Dădătorii sunt binecuvântați de Dumnezeu, sgâr-ciții — cari nici nu cred asta — sunt blăstemați. Domnul Iisus când a zis: Dați, și vi se va da, a vorbit despre folosul dărniceii, că acela, care dă cu bucurie, pentru că crede adevărilor Scripturii, acelaia bunul Dumnezeu și mai mult îi dă. Și așa va avea belșug, ca să poată mai mult da. Este, că sgâr-citul, care totodată e și necredincios, nu poate cuprinde acestea în sine, și așa nici nu poate da, pentru că nu are nici pentru acoperirea propriilor sale lipse, până nu să învață, a da cu bucurie pentru împărăția lui Dumnezeu.

Sgâr-cenia e cu mult mai piericuloasă și mai lipicioasă boală decât era mai nainte lepra; pentru aceea și trebuie cu mult mai cu serioșitate împlinită porunca ce o privește pre ea: sgâr-citul trebuie deosebit de societatea poporului lui Dumnezeu, că el și așa nu va fi moștenitor a împărăției lui Dumnezeu, și și aici e el numai spre paguba și piericolul cauzei celei sfântă, și pățania o adeverește, că cu membrii darnici nu sunt multe năcazuri în adunare, dară sgâr-ciții, ei sunt sămănătorii a toată răutatea.

Dacă te mărturisești ca unul ce aparține poporului lui Dumnezeu, iubite suflete, silește-te a înbrăța dărnicia regulată pentru scopul cel sfânt, că dacă aceasta nu vrei să faci, și asta

nu-ți câștigă bucurie, atunci numai un suflet amăgit ești, și de aceea te ferească Atotputernicul Dumnezeu în mila sa.

Pentru aceea nu vă lăsați, a fi amăgiți!

... s.

Servul.

Dela Christina Roy.

(Traducere autorizată de V. B.)

(Continuare.)

Capitolul 3-lea.

Înainte colibeii sale ședea sub umbra unui năbătrînul ovreu David și sfărma cu degetele sale mârșare pânea cea uscată pentru găinile sale blânde. Luna lumina pe capul cel sur, neacoperit a bătrînului, a unui bărbat, care pe lumea asta mare nu avea pre nimene.

Deși era coliba, grădina și acest nuc cu o bancă sub el proprietatea lui, dară patria lui nu era aici. El era un strein între streini, cu cari el nici odată nu putea vorbi în limba mamei sale.

Nimic nu-l lega aici. Oamenii să dedară cu el și el cu oamenii; dară la iubire împrumutata nu ajunseră ei.

Când zăcea el astă iarnă bolnav, știau vecinii de aceea, dară ei nu veniră la el. Oare cine ar și merge la un ovreu! Numai unul veni, și acela veni totdeauna și avea grija lui; el nu s'a temut de dânsul. Bătrînului, care era la gura gropii, s'a întâmplat ceva neașteptat. Inima lui, care el o credea moartă, începu a se încălzi către tînărul cel strein; și acest tînăr era creștin.

La început a privit bătrînul cu neîncrederea unui ovreu adevărat, care trebuia să suferă multă nedreptate între creștini, la lucrarea neobicinuită a streinului, care așa pe neașteptate s'a ivit acolo ca o rază neașteptată de lumină. Nici unul dintre vecini n'a observat deosebirea între sine și între servul lui Ondrașic; — ovreul o văzu de mult.

El îl văzu din clipa aceea, când tînărul îi aduse întia dată apă dela

fântână și apoi șezu în coliba lui sărăcăcioasă și vorbi cu el atât de prietenos, ca și când ar iubi el pre bătrînul David, pre el, pre el, pre care nimene nu-l iubea și pre care l-au părăsit cei mai de aproape ai săi. Cu neîncredere observa bătrînul pre acest tînăr, că oare nu cade în păcatele, în cari trăiau ceilalți creștini. Dară înzădar. Până astăzi nu văzu el în umblarea lui neprihănită nici o pată. El nu bea, nu înjura, el cunoștea ordinele lui Dumnezeu, care au fost date iudeilor pe Sinai, și le ținu zi după zi. Ovreul o știu, că tînărul creștin iubea pre Dumnezeu și că el în fapt și pre oameni iubește. El a cercat într'ascuns, dară nu era nici un vecin, căruia Method mi i-ar fi făcut ceva bine.

„Astă iarnă“, așa povestea străjerul cel bătrîn, „când eu veneam din pădure cu o legătură de lemne pe spate, mă ajunse servul lui Ondrașic, Method sări îndată jos de pe trăsura, îmi dădu locul lui de șezut și el însăși merse pe jos pe lângă trăsura până la coliba mea.“

Și astă primăvară, când arau afară la țarina lui Ondrașic, a săpat el pământul văduvei neprietenoasă Hlinarca, de care toți să temeau că așa urit înjura, care era lângă țarinele lor. Până astăzi nu i-a făcut ei nimene vr'un bine, afară de acest tînăr strein.

Nu mari lucruri erau, cari le făcea el; el nici o putea, că era numai un serv simplu. Dară una era sigur, el observa toate, ce lipsea oamenilor, și dacă era în puterea lui, atunci le servea din iubire. Ba, el o făcea, ca și când nici nu ar putea-o altcum.

Ovreul a luat sama, cum se va dovedi el ca serv, și că oare nu va deveni el curând netrebnic. Dară el era aici de mai mulți ani, și o văzu, că ginerii lui Ondrașic nici când nu luau așa sama după lucrurile lui, ca acest serv. Ori și ce afla el de dres, fie în casă ori în economie, el o spu-neă stăpânului său. Nici Eliezer nu putea fi mai credincios lui Abraam, cu acest serv a țaranului prost.

Ovreul ținea pre Ondrașic de prost. De multe ori vedea el, cum mergea la el înapoi în loc de a înainta; dară el nu l-ar fi dojenit. Ce îl atinde pre el acela păgân! El îl nesocotea tot așa, ca țărănul pre ovreu. Ovreul observă, că Method e mai cuminte decât stăpânul său, dară nici odată n'a auzit el pre serv altcum vorbind decât cu respect și iubire.

Toate îi erau lui curate. El era tânăr. Ondrașic avea o față, Petraș două. Fântâna era tocmai înaintea ferestrei ovreului. El pândea, că oare nu va vedea din el ceva deasemenea, ca la ceilalți tînări, ce oamenii numesc glumă și spulberare. De multe ori vedea el toate trei fetele și cum le tragea Method apa și la aceea vorbea cu ele cu blândeță; ele zimbeau spre el și el iarăși ca un frate. Fără de voie îl asemănă ovreul cu Iosef în Egipt. Deși fetele lui Petraș erau de altcum destul de întrecute, totuși față de el să purtau destul de cu omenie, ba, ele deveniră mai regulate, decând el mergea mai des la Samco.

Când venise Method săptămâna de mai înainte la el, s'a bucurat ovreul, deoarece să sâmțea în datorința sa și dorea a respălta tînărului oarecum iubirea sa; acuma veni tînărul însăși, a-l ruga pentru un serviciu.

Doară pentru nimene în lumea asta ar fi făcut-o David, dară când Method îl rugă la aceea, să învoi el voios; dară el zise: „Dece te îngrijești tu așa pentru vecinul? Ce ai tu cu el? El are părinți și rudenii, îngrijescă-se ei de el.” — La aceasta așteptă bătrînul să auză vr'un cuvânt rău, care l-ar spune Method contra lui Petraș.

„Știi d-ta, vecine”, zise servul, „să iubești pre Domnul, Dumnezeuul tău, din toată inima ta și pre deapropapele tău ca pre tine însu-ți. Dacă eu spre pildă ași fi olog, și mie m'ar pica bine, dacă cineva s'ar îngriji pentru mine.

Părinții îl iubesc pre Samco; dară dacă ei nu făcură până acuma ceva pentru el, trebuie să o fac eu. Dumnezeu m'a dat mie acest gând, și eu cred, că un sfat bun le va pica bine.”

Da, în toate trebuia să admire bătrînul pre tînărul creștin și a-l iubi, numai pentru una mai că îl urfa: că nu-i dădea pece cu Christosul său. Din nou și din nou îi vorbea despre el, la fiecare capitol a vechiului testament ajungea la el, fiecare vorbire să sfârșia cu cuvintele: „El te iubește pre d-ta!”

Bătrînul David nu voia să gândească la aceste vorbiri; numai de le-ar putea uita, nici acuma nu ar gândi la ele. Dece i-a îngăduit el, a ceti întâmplările despre Acela, care avea să fie sâmantia femeii, care să calce capul șerpelui, care să fie sâmantia lui Abraam, care să fie fiul lui David, Mesia cel promis!

Religiunea lui era atât de bună; ea era religiunea iubirei; ea s'a furisat în inima cea prin nedreptate amarită a bătrînului ca un oleiu vindecător. De ar fi cunoscut David învățătura lui Christos mai nainte, atunci ar fi ris cu dispreț; că dela accia, cari trăiau în jurul lui și să numeau creștini după acela Christos, nu trăia nici unul conform învățăturai lui. Ei înjurau, blăstemau, să băteau, ucideau, furau, mergeau din judecată în judecată și nu iertau unul altuia. Ei mergeau la biserică, dară nu făceau, după cum li să predica acolo.

În sat erau două biserici a două mărturisiri, catolici și evanghelici. Ei să uriau unii pre alții, ei nesocoteau religia și învățătura unul altuia, și pe lângă astea credeau în acela, care a predicat iubirea și îndurarea. Bătrînul ar fi ris urf, dacă unul dintre ei ar fi venit și i-ar fi oferit învățătura lui Christos; el ar fi asămănat-o cu viața mărturisitorilor ei.

Dară acest tînăr bun, strein trăia, el trăia în fapt așa, cum o pretinde Christos. Iar dacă el o putea, pentru ce nu ceilalți? Dece era între el și ceilalți o așa mare deosebire?

Să răspândim foile
„RAZELE AUROREI” și „CHRĂȘTINUL”.

DIN FĂURIE.

În „Wahrheitszeuge“ am aflat iarși ceva bun, care am recomanda și fraților noștri români în tot locul, ca să-și iee modelul, și-i iertat a și face așa.

Acolo aflăm precum urmează: „Un frate din centrul Germaniei pune zece puncte, cari au istoria lor. Din aceea vede, că proprii noștri oameni adeseori știe puțin știu despre comunitatea biblică, pornind, a adus comunitatea și pre un frate din alt loc, care dintr'o Duminecă până în cealaltă și în fiecare seară a săptămânei vorbea despre comunitatea biblică, o temă, care și are mulți alții credincioși i a atras. Aceste vorbiri au aflat așa răsunet, că predicatorul local încă ținu o vreme continuare cu aceea temă, când soțul său „din cealaltă corabie“ de mult își lăsa rămas bun. În adunarea din urmă surprinse el statutele principale precum urmează la olaltă:

1. Iubește adunarea ta și exerciază iubire către frații și surorile tale.
2. Aibi grija de tine însu-ți și te răspunzător pentru frații tăi.
3. Casa Domnului fie desfătarea ta.
4. Încearcă toate, câte ar fi stricăcioase la zidirea comunității, a le felătura din cale.
5. Ajută în persoană în zidirea comunității, precând puni darurile tale în serviciul comunității.
6. Închis să fii pe sama duchului lumii și deschis pentru duchul comunității lui Iisus Christos.
7. Privește comunitatea ca cel mai mare și mai glorios lucru, care l-a putut Dumnezeu întemeia pe pământ, și aparținerea ta către ea ca cea mai mare milă, care ți-a dăruit-o Dumnezeu.

8. Fii un dăruitor voios, că numai în măsura, în care punem noi mijloacele noastre lui Dumnezeu la dispozițiune, poate el zidi lucrul său.

9. Încunjură toate, cari ar fi stricăcioase renumelui comunității (adunării) înainte altora, și probează în puterea lui Dumnezeu prin o umblare sfântă și o viață curată a arăta lumii din jurul tău, că tu ești un fiu alui Dumnezeu.

10. Făți-o ca datorință sfântă, a te ruga zilnic pentru adunarea ta.“

Așa dară că sunt frumoase aceste statute; da' dacă ai căută să le și implinești, atunci și tu ai deveni frumos. Nu ar trebui alt mijloc de înfrumșetare, nici pudere, nici pomadă, nici oarecareva ape sau sapunuri de înfrumșetat, pentru cari să aruncă mulți bani afară din partea celor ce vreu să fie mândri, că aici în dar pot avea o frumșetă, care în veci va sta. Ian fă numai odată proba cu aceste mijloace, frate tinăr și soră tinără, și dacă vei avea ochi luminați (Apoc. 3, 18.) atunci de sigur vei lăpăda toate celelalte podoabe amăgitoare, și te vei ținea de acest mijloc de însăși Domnul oferit.

MISSIUNE.

* **Botez în Petroșeni.** O mare bucurie ne-a dat nouă bunul Dumnezeu în 7. Iunie, precând 12 persoane au mărturisit despre Domnul Iisus, cumcă el este mijlocitorul cel vecinic, care a pus propria sa viață pe cruce pentru ele. Și aceste 12 persoane au murit păcatului și s'au îngropat în moartea lui Iisus prin botez: între cari au fost 7 bărbați și 5 femei. Dece bunul Dumnezeu binecuvântarea sa preste nouile plate, ca să aducă roadă bogată. Actul botezului s'a ținut prin fr. St. Ignea și fr. G. Slăvu. Un număr frumos de popor a privit lucrul Domnului.

Salut toți cetitorii

D. Sicoe.

* **Botez în Sânmiclăuș, (cercul Tulka).** În ziua a doua de Rusalii am avut un botez frumos în Sânmiclăuș unde

Ovreul ținea pre Ondrașic de prost. De multe ori vedea el, cum mergea la el înapoi în loc de a înainta; dară el nu l-ar fi dojenit. Ce îl atinde pre el acela păgân! El îl nesocotea tot așa, ca țaranul pre ovreu. Ovreul observă, că Method e mai cuminte decât stăpânul său, dară nici odată n'a auzit el pre serv altcum vorbind decât cu respect și iubire.

Toate îi erau lui curate. El era tânăr. Ondrașic avea o fată, Petraș două. Fântâna era tocmai înaintea ferestrei ovreului. El pândea, că oare nu va vedea din el ceva deasemenea, ca la ceilalți tînări, ce oamenii numesc glumă și spulberare. De multe ori vedea el toate trei fetele și cum le tragea Method apa și la aceea vorbea cu ele cu blândetă; ele zimbeau spre el și el iarăși ca un frate. Fără de voie îl asemănă ovreu cu Iosef în Egipt. Deși fetele lui Petraș erau de altcum destul de întrecute, totuși față de el să purtau destul de cu omenie, ba, ele deveniră mai regulate, decând el mergea mai des la Samco.

Când venise Method săptămâna de mai înainte la el, s'a bucurat ovreu, deoarece să sâmțea în datorința sa și dorea a respălta tînărului oarecum iubirea sa; acuma veni tînărul însăși, a-l ruga pentru un serviciu.

Doară pentru nimene în lumea asta ar fi făcut-o David, dară când Method îl rugă la aceea, să învoi el voios; dară el zise: „Dece te îngrijești tu așa pentru vecinul? Ce ai tu cu el? El are părinți și rudenii, îngrijască-se ei de el.” — La aceasta așteptă bătrînul să auză vr'un cuvânt rău, care l-ar spune Method contra lui Petraș.

„Știi d-ta, vecine”, zise servul, „să iubești pre Domnul, Dumnezeuul tău, din toată inima ta și pre deapropapele tău ca pre tine însu-ți. Dacă eu spre pildă ași fi olog, și mie m'ar pica bine, dacă cineva s'ar îngriji pentru mine.

Părinții îl iubesc pre Samco; dară dacă ei nu făcură până acuma ceva pentru el, trebuie să o fac eu. Dumnezeu m'a dat mie acest gând, și eu cred, că un sfat bun le va pica bine.”

Da, în toate trebuia să admire bătrînul pre tînărul creștin și a-l iubi, numai pentru una mai că îl uria: că nu-i dădea pece cu Christosul său. Din nou și din nou îi vorbea despre el, la fiecare capitol a vechiului testament ajungea la el, fiecare vorbire să sfârșia cu cuvintele: „El te iubeste pre d-ta!”

Bătrînul David nu voia să gândească la aceste vorbiri; numai de le-ar putea uita, nici acuma nu ar gândi la ele. Dece i-a îngăduit el, a ceti întâmplările despre Acela, care avea să fie sâmânția femeii, care să calce capul șerpelui, care să fie sâmânția lui Abraam, care să fie fiul lui David, Mesia cel promis!

Religiunea lui era atât de bună; ea era religiunea iubirei; ea s'a furisat în inima cea prin nedreptate amarită a bătrînului ca un oleiu vindecător. De ar fi cunoscut David învățătura lui Christos mai înainte, atunci ar fi ris cu dispreț; că dela aceea, cari trăiau în jurul lui și să numeau creștini după acela Christos, nu trăia nici unul conform învățăturai lui. Ei înjurau, blăstemau, să băteau, ucideau, furau, mergeau din judecată în judecată și nu iertau unul altuia. Ei mergeau la biserică, dară nu făceau, după cum li să predica acolo.

În sat erau două biserici a două mărturisiri, catolici și evangelici. Ei să uriau unii pre alții, ei nesocoteau religia și învățătura unul altuia, și pe lângă astea credeau în acela, care a predicat iubirea și îndurarea. Bătrînul ar fi ris urît, dacă unul dintre ei ar fi venit și i-ar fi oferit învățătura lui Christos; el ar fi asămănat-o cu viața mărturisitorilor ei.

Dară acest tînăr bun, strein trăia, el trăia în fapt așa, cum o pretinde Christos. Iar dacă el o putea, pentru ce nu ceilalți? Dece era între el și ceilalți o așa mare deosebire?

Să răspândim foile
„RAZELE AUROREI” și „CHRĂȘTINUL”.

DIN FĂURIE.

În „Wahrheitszeuge“ am aflat iarși ceva bun, care am recomanda și fraților noștri români în tot locul, ca să-și iee modelul, și-i iertat a și face așa.

Acolo aflăm precum urmează: „Un frate din centrul Germaniei pune zece puncte, cari au istoria lor. Din aceea idee, că proprii noștri oameni adescori foarte puțin știu despre comunitatea biblică, pornind, a adus comunitatea lui pre un frate din alt loc, care dintr'o Duminecă până în ceealaltă și în fiecare seară a săptămânei vorbea despre comunitatea biblică, o temă, care și pre mulți alții credincioși i a atras. Aceste vorbiri au aflat așa răsunset, că predicătorul local încă ținū o vreme continuare cu aceea temă, când soțul său „din cealaltă corabie“ de mult își luă rămas bun. În adunarea din urmă cuprinse el statutele principale precum urmează la olaltă:

1. Iubește adunarea ta și exerciază iubire către frații și surorile tale.

2. Aibi grija de tine însu-ți și te sâmțește respunzător pentru frații tăi.

3. Casa Domnului fie desfătarea ta.

4. Încearcă toate, câte ar fi stricăcioase la zidirea comunității, a le delătura din cale.

5. Ajută în persoană în zidirea comunității, precând puni darurile tale în serviciul comunității.

6. Închis să fii pe sama duchului lunei și deschis pentru duchul comunității lui Iisus Christos.

7. Privește comunitatea ca cel mai mare și mai glorios lucru, care l-a putut Dumnezeu întemeia pe pământ, și aparținerea ta către ea ca cea mai mare milă, care ți-a dăruit-o Dumnezeu.

8. Fii un dăruitor voios, că numai în măsura, în care punem noi mijloacele noastre lui Dumnezeu la dispozițiune, poate el zidi lucrul său.

9. Încunjură toate, cari ar fi stricăcioase renumelui comunității (adunării) înaintea altora, și probează în puterea lui Dumnezeu prin o umblare sfântă și o viață curată a arăta lumii din jurul tău, că tu ești un fiu alui Dumnezeu.

10. Făți-o ca datorință sfântă, a te ruga zilnic pentru adunarea ta.“

Așa dară că sunt frumoase aceste statute; da' dacă ai căută să le și implinești, atunci și tu ai deveni frumos. Nu ar trebui alt mijloc de înfrumșetire, nici pudor, nici pomadă, nici oarecareva ape sau sapunuri de înfrumșetă, pentru cari să aruncă mulți bani afară din partea celor ce vreu să fie mândri, că aici în dar pot avea o frumșetă, care în veci va sta. Ian fă numai odată proba cu aceste mijloace, frate tînăr și soră tînără, și dacă vei avea ochi luminați (Apoc. 3, 18.) atunci de sigur vei lăpăda toate celelalte podoabe amăgitoare, și te vei ținea de acest mijloc de însăși Domnul oferit.

MISSIONE.

* **Botez în Petroșeni.** O mare bucurie ne-a dat nouă bunul Dumnezeu în 7. Iunie, precând 12 persoane au mărturisit despre Domnul Iisus, cumcă el este mijlocitorul cel vecinic, care a pus propria sa viață pe cruce pentru ele. Și aceste 12 persoane au murit păcatului și s'au îngropat în moartea lui Iisus prin botez; între cari au fost 7 bărbați și 5 femei. Dee bunul Dumnezeu binecuvântarea sa preste nouile plate, ca să aducă roadă bogată. Actul botezului s'a ținut prin fr. St. Ignea și fr. G. Slăvu. Un număr frumos de popor a privit lucrul Domnului.

Salut toți cetitorii

D. Sicoe.

* **Botez în Sânmiclăuș, (cercul Tulka).** În ziua a doua de Rusalii am avut un botez frumos în Sânmiclăuș unde

s'au botezat 33 suflete prin bătrînul frate Cornea. Au fost din loc 12, din Criștior 6, din Ianoșda 5, din Ateș 3, din Marțihaz 3, din Săcal 2, din Bical 1, și din Tulca 1. Care plante s'au pus în grădina Domnului, ca să lucreze pentru cinstea lui.

La acest botez au venit mulți ascultători din satele vecine, ca să auză și să vadă lucrul Domnului. Au venit și femeile solgăbirăilor din Cefa cu trăsura. Un mare număr de popor era, ca la 2000. Cetirea la apă a fost dela Mateiu 3, și a ținut fr. Cornea o frumoasă vorbire. Iar împărțirea cinei Domnului s'a ținut în adunare, care încă a fost plină de ascultători.

La apă au cântat frumos coriștii din sânmiclăuș petrecuți de doi frați din Tulca cu clarinetele. Dee Domnul Iisus Christos binecuvântarea lui preste plantele cele fragete și preste servii și servele lui, ca lauda lui să fie în veci.

Trimes de un fr. bătrîn a cercului Tulca.

* **Botezuri în cercul Feketetót.** Vă aducem la cunoștință, că Domnul ne-a dat o mare bucurie în maiu 24, unde am putut vedea mai întiu în acest an pre cei ce Duchul sfânt i-a adus din păcatele lor la Domnul și i-a făcut bisericii, ca să poată mărturisi de credința lor, că pre ei Duchul sf. și cuvântul Domnului i-a adus la pocăință. 38 de suflete s'au botezat în moartea Domnului la Băród-Bezne. Botezul s'a dus la îndeplinire prin fr. Țirban.

A doua oară am stat în ziua de Rusalii o altă nespusă bucuria în comitatul silagiului în comuna Perecsen, unde am putut vedea 6 suflete în haine albe, care toți au mărturisit, ca pre ei sângele lui Iisus i-a adus la calea adevărului, că ei au trăit ca morți fără de dreptate; dară au înviat și s'au vindecat prin cuvântul lui Dumnezeu. Actul botezului și aici s'a îndeplinit prin fr. Țirban; iar la cină a servit fr. Vicaș.

A doua zi de Rusalii am avut din nou botez în Chișlaz (Vámosláz), unde din nou ne-a dat Domnul 23 suflete, cari în fața unui popor numărös au fost botezate, după mărturisirea lor, tot prin fr. Țirban; iar la cina Domnului ne-a servit fr. F. Kiss din Tulka. Dee Domnul binecuvântarea sa cea cerească preste plantele cele tînăre, ca să crească și să înflorească, aducând roada bogată.

Trimes de Un participant

* **Botez în Arad.** Cu o mare bucurie ne-a cinstit Domnul în ziua de 28 maiu, când am avut prilej, ca să privim 18 suflete, care după mărturisirea credinței lor au pășit în mormântul apei riului murăș. Botezul a fost îndeplinit prin fr. G. Varșandan. Cei botezați sunt din următoarele locuri: Arad 3, din Arad-Şega 5, din Arad-Gáj 7, din Şoimoș 2 și din O-Pécska 1.

Dee Domnul binecuvântarea sa cerească preste nouile plante, ca să fie fructifere pururea pentru ceresul lor stăpân.

Un participant

* **Muzica evanghelică din Detroit (America).** Frații cei tînări din Detroit și-au găsit, dupăcum ne scrie un frate de acolo, o foarte bună ocupațiune, adevă ei au înființat o muzică de trîmbițe din 13 înși. Când pentru întii dată s'au prezentat pe stradă, au avut la vr'o 300 de ascultători. Cu o cale s'a putut vesti oamenilor vestea mântuirii de către 4 frați, și anume un englez, un francez, un slovac și un român. Așadară în 4 limbi. Și în câte limbi au suflat muzicanții? A ceea nu s'ar putea bine constata. Dee Domnul cerului bogata sa binecuvântare și preste acest lucru folositor, ca să aducă multor oameni dorminzi în păcat deșteptare și fraților bucurie, iar lui Dumnezeu onoare.

Asta-i o pildă! Fraților, învățați-vă din ea! Dați tînărilor vostri cu toată îndrăzneala instrumentele în mână, ca să lucre cu ele. Că de voi le rețineți, are diavolul alt lucru pregăt

pe sama lor, dară aceea nu vă va fece nici bucurie, nici onoare. Iar de greșesc în ceva gândiți, că cei ce nu lucră nimic, nici nu pot în ceva greși, dară de înăintare nici că-i vorbă. Iar cei ce nu lucră, cu ușor găsesec greșuri în cei ce nu lucră; luere dară și ei, și nu vor avea vreme să caute greșuri în alții! Să nu le sune Mateiu 25, 26.

* **Bucurie în Buteni.** Fații nostri din Kőrösökény au avut în a doua zi de Rusalii o deosebită bucurie, când de dimineață s'au prezentat muzicanții cei bravi din Ternova sosind cu trăsurile o cale lungă făcând, în adunarea noastră acuma din nou renovată din lăuntru și îmbucurându-ne cu ei în oarele de dimineață în care vreme noi am avut dorința a-i auzi, că ce știu. Ei ne-au și raportat cântări frumoase. Până ei au lucrat sânguri în capela fr. B. s'au dus în localul școalei, și a scris o cântare, care să o învățăm la olaltă, ca o cântare de amintire între muzicanți. După serviciul dumnezeesc de dimineață ne-am și pus la învățatură, și în oarele de după amiazăzi am și putut raporta cântarea cea acuma învățată. În oarele de după amiazăzi am suflat cu toți la olaltă, două choriuri de muzică. Era un lucru măreți, a lucra la olaltă pentru Mântuitorul nostru cel glorios. După sfârșitul serviciului am mai suflat și la olaltă și deosebi în ocolul adunării, câteva cântări. Iar după puțină vreme a sosit oara, în care frații nostri aveau să se facă pe cale. Noi ne-am luat instrumentele la mână și am făcut o încunjurare prin oraș, suflând când unii, când alții, când la olaltă în trimbițe. Popor mult s'a adunat atât în adunare cât și prin oraș erau mulți ascultători, la cari și reuniunea noastră de tractate și-a aflat bun prilej, că a avut și ce împărți, dară și la cine împărți foitele „Razele Aurorei”. Noi ne-am despărțit cu aceea dorință, ca Domnul să ne mai dea așa prilejuri bune, în cari lucrând la

olaltă, să putem învăța unii dela alții ceea ce este spre înăintarea noastră. Una înse ne-a părut rău, că și dacă au mai fost chiamați și alții muzicanți din alte locuri, dară nu au venit. Unii au fost în alt loc fâgăduiți și nu puteau fi în două locuri, alții erau cam departe de aici și vestea au fi căpătat-o cam târziu; dară noi credem, că de ei ar fi venit, loc ar fi fost și pentru ei, și de lucru încă, dară bucuria ar fi fost cu atât mai mare. De Domnul, ca cuvântul său și cu acest prilej vestit prin cuvânt viu, scrieri și evanghelizarea muzicală să aducă multă roadă pentru a lui mărire.

Raport de misiune.

Cu bucurie aducem la cunoștință fraților despre misiunea peninsulei balcanică, care s'a început decurând între românii din Bulgaria. Fratele Petru Costi din com. Martovița, jud. Plevna de mult timp a stăruit, ca să le trimetem un lucrător, dară din unele piedici lucrul a fost amânat. Acuma sprijiniți fiind de Domnul, am și trimes la ei pre fr. Avram Barbu din com. Pecica, care tocmai pe sărbătorile paștilor a ajuns la Martovița.

Fr. Avram ne scrie vești îmbucurătoare și anume:

Iubiți frați! Voi ați aflat de bine, să mă trimeteți în Bulgaria pentru săracii păcătoși, și biue ați făcut. Dară veți ști, că noi avem aici o piedecă mare, care ne face să stăm pe loc. Piedeca este: că nu avem casă, unde să ne rugăm. Bordieul fratelui Petru este cam mic, e nepotrivit. Cu chiria nu găsim casă potrivită. Noi ne-am vorbit la olaltă, ca se zidim o căsuță de rugăciune, care va să fie prima adunare română în Bulgaria. Și fiind că un prietin ne cinstește locul, zidirea o vom face, păreții din pământ bătut, cât se poate mai simplu, așa că cu o sumă mică

să ieșim în capăt. Va fi un lucru frumos și o binecuvântare pentru locuitorii din Martovița, căci de când stă comuna, biserică românească ei nu avură.

Rugăm înse pre toți prietenii misiunii, că cu cât se vor îndura, să facă voios pentru zidirea împărăției lui Dumnezeu. Darul cât de puțin să primește II. Cor. 9, 12; Gal. 2, 10. Ajutorul să se trimeată la cassarul misiunii balcanică pe adresa: **Radu Tașca, 0-Pécska Aradm.** Darul va fi publicat în foaiă.

Adunarea din Pecica a dăruit pentru acel scop: 160 cor. Mulțumită și la Domnul resplată.

LECTIUNI DE DUMINECĂ.

A III-lea pătrar.

Duminecă, în 5. Iulie.

27. Lucrul în viaa Domnului.

Mateiu 20, 1—16.

Cuvânt de aur: „El resare soarele său preste cei răi și preste cei buni, și plouă preste cei drepti și preste cei nedrepti.“ *Mateiu 5, 45.*

Descurajat merse tînărul cel bogat dela Iisus. El n'o putea aduce preste sine, a împlini cuvintele lui Iisus, a vinde bunurile sale, a da banii săi săracilor și apoi a pași în urmarea lui Iisus. Atunci învățăceii lui Iisus o făcură totuși altcum, ei au lăsat toate și i-au urmat lui. De aceea își aduce acuma Petru aminte, și cu el și ceilalți învățăcei. Dară acuma le vine lor și întrebarea: „Ce ne va fi pentru aceea?“ Dacă am lucrat altcum, dacă am fost ascultători la cuvânt, dacă am lăsat toate, oare aduce-ne aceea ceva profit? Oare depunerea noastră aduceva dobânda cuvenită? Iisus respunde aceasta întrebare cu un „da“ sigur. Nimene nu poate ceva lăsa pentru Iisus, fără a avea de acolo un folos înmulțit. Dară este un pieri-

col la îndemână, de care trebuie să ne ferim: „Dară mulți, care sunt cei dintiu, vor fi cei din urmă, și cei din urmă vor fi întâiu.“ Acest cuvânt trebuie să-l esplice Iisus mai de aproape. El o face prin pilda următoare, care este lecția noastră de astăzi.

Noi vedem aici: 1. Vremea diferită de lucrat. (v. 1—7.) 2. Plata cea de o petrivă. (v. 8—16.)

Întrebări reasumătoare: 1. Cine întreba după plată în urmarea lui Iisus? 2. De ce dojenește Domnul Iisus pre următorii săi? 3. Cu ce asamănă Iisus uconicia sa? 4. Ce făcu stăpânul casei dimineață cu lucrătorii? 5. Când mai căută el lucrătorii? 6. Ce le făgădui el ca plată? 7. Cât dădu el celor din urmă? 8. Iar cât celor dintiu? 9. Ce ziseră aceia la aceasta? 10. Cum sunt ei îndrumați? 11. Ce ne învață deci Iisus pre noi cu aceasta?

Duminecă, în 12. Iulie.

28. Calea spre mărimea adevărată.

Marcu 10, 32—45.

Cuvânt de aur: „Că nici Fiul omului nu a venit să fie servit, ci să servească, și să-și dec viața sa rescumpărare pentru mulți.“ *Marcu 10, 45.*

Domnul Iisus să afla cu învățăceii săi pe cale spre Ierusalim. Dară Ierusalimul însămma acuma pentru el lăpădare, ocară, suferințe și moarte. Deci cu cât mai aproape venea Domnul acestui loc, cu atât mai mult să arăta în fața D-lui Iisus aceea, ce stătea înaintea lui. Deoarece el o știa foarte bine, ce stătea înaintea lui și cum stătea înaintea lui, nici nu putea fi altcum, decât că să ocupa cu aceea în spirit, și aceste întâmplări launtrice să reoglindau pe fața lui, ca să facă o pătrundere adâncă spre învățăcei. Înse ceea ce pre Domnul într-atăta îl mișcă, trebuie să o spună el și învățăceilor săi, că ei sunt prietenii lui. Ei să știe punctual, ce stă înaintea Învățătorului lor, ca ei să nu fie surprinși de odată de întâmplările ce au să fie. Dară deoarece ei încă nu puteau înțelege, ce el le spunea despre suferințele și moartea sa, totuși deveniră ei surprinși foarte, când el fu prins, condamnat și crucificat.

Aici vedem noi: 1. Iisus pune programul suferințelor sale înaintea învățăceilor. (v. 32—34.) 2. Iacob și Ioan își cer locurile cele dintîiu în mărirea lui Iisus. (v. 35—40.) 3. Iisus arată după care principiu regula rangului în împărăția lui este hotărîită. (v. 41—45.)

Întrebări reasumătoare: 1. Unde merse Iisus cu învățăceii săi? 3. Cari întâmplări erau înaintea lui în Ierusalim? 3. Ce dădu lui Iisus cauză, a vorbi învățăceilor despre aceea? 4. Dară cum le era învățăceilor, când Iisus vorbea despre suferințe? 5. Care cerere arătară deci Iacob și Ioan? 6. La ce îi face Iisus mai ales atenți? 7. Ce le spune el despre locurile dorite? 8. Cum sîi arătară ceilalți învățăceii la aceasta? 9. În ce se deosebește împărăția lui Iisus de împărățiile acestei lume? 10. Ce trebuie să facem, ca să devenim în împărăția lui Iisus mari și fruntași? 11. Cine ne-a dat în aceasta cel mai bun exemplu?

Duminecă, în 19. Iulie.

29. Indurarea lui Dumnezeu către cei orbi.

Isaia 42, 1—7; Marcu 10, 46—52.

Cuvânt de aur: „Atunci ochii orbilor se vor deschide, și urechile surzilor se vor destupa.” *Isaia 35, 5.*

Lecția noastră de astăzi constă din două părți, în cari ni sîi arată profetia și împlinirea. Aceea ce Dumnezeu prin profetii săi a făgăduit în vechiul Testament, în Christos Iisus s'a dus la îndeplinire. În Christos sunt toate făgăduințele lui Dumnezeu „Da și Amin”. Și noi trebuie să ne însușim toate făgăduințele lui Dumnezeu în credința în Iisus. Cel ce face aceasta, poate zilnic cunoaște, cum ele toate sunt adevăruri curate.

Noi vedem aici: 1. Făgăduința, că Mesia va să deschiză ochii orbilor. (*Isaia 42, 1—7.*) 2. Cum Iisus ca Mesia a deschis ochii unui biet orb. (*Marcu 10, 46—52.*)

Întrebări reasumătoare: 1. Cine ne-a prevestit nouă venirea, lucrarea și moartea lui Iisus? 2. Ce sîi fie Iisus pentru cei orbi? 3. Cum îi numele orbului, pre care Iisus l-a vindecat? 4. Cum sîi întâlni el cu Iisus? 5. Ce făcu el, când auzi, că Iisus trecea pe acolo? 6. Ce făcu poporul, când îl auzi strigînd? 7. Cum era el deci la aceasta? 8. Cum sîi arăta Iisus către el? 9. După ce îl întrebă Iisus? 10. Ce a accentuat Iisus iarăși la aceasta vindecare? 11. Ce făcu deci cel vindecat?

Duminecă, în 26. Iulie.

30. Bunuri încredute.

Luca 19, 11—27.

Cuvânt de aur: „Bine, serv bun și credincios; întru puține ai fost credincios, preste multe te voi pune; întră întru bucuria Domnului tău.” *Mateiu 25, 21.*

Cauza la parabola de dinnaintea noastră a dat înțelesul cel greșit despre întemeierea împărăției mesianice. Însotitorii lui Iisus erau de părerea, că în Ierusalim, unde Iisus acuma mergea, se va întâmpla fără de zăbovire ridicarea împărăției cu pompă vezibilă și mărirea pămîntească. Însă Iisus pășește contra acestei așteptare trupească și arădică la lumină întâmplările singulare, cari au a merge înaintea ridicării glorioasă a împărăției sale: mergerea la Părintele, lucrul cel cu credincioșie a servilor săi, dezvoltarea vrăjmășiei contra lui, și apoi revenirea lui la judecată asupra vrajmașilor și resplata servilor săi, cărora le-a încredut talente prețioase.

Aici vedem noi: 1. Împărțirea. (v. 11—14.) 2. Socoteala. (v. 15—19.) 3. Judecata. (v. 20—27.)

Întrebări reasumătoare: 1. Ce așteptau învățăceii și poporul dela Iisus? 2. Cu cine sîi asemănă Iisus aici în parabolă? 3. Unde a mers Iisus? 4. Ce a făcut el mai înainte cu servii săi? 5. Ce va cere el la venirea sa dela servi? 6. Cât a câștigat cel dintîiu? 7. Ce capătă el pentru aceea? 8. Cum sîi înfășoșază al treilea înaintea Domnului său? 9. Cum caută el a se îndrepta? 10. Cum o pășeste el deci? 11. Cum o pășesc vrăjmașii cei pe față a Domnului?

Pentru Duminecă, în 2. August.

31. Întrarea lui Iisus în Ierusalim.

Marcu 11, 1—11.

Cuvânt de aur: *Zaharia 9, 9.*

Pentru Duminecă, în 9. August.

32. Smochinul neroditor și templul spurcat,

Marcu 11, 12—33.

Cuvânt de aur: *Mateiu 7, 20.*

DIFERITE.

La granița îndoielniciei.

În zilele noastre sunt mulți creștini, care tăbăresc la grăniță. În loc de a fi hotărâți în creștinătatea lor și tăgăduirea de sine și a dovedi cuget de jertfit, dragostesc ei cu lumea și întrebă necontentit: „Iertatu-mi mie, a face aceasta, iertatu-mi, a face ceeaaltă cu lumea?” Dr. A. T. Pierson, care nu de mult muri a scris următoarele cuvinte bune, cari ne-ar putea da o îndreptare despre aceea, cari ocupaciuni și bucurii ar fi după drept îngăduite și cari nu pentru un fiu alui Dumnezeu.

1. Nedrept este toată forma petrecerei, care în oarecare mod ar fi corpului ca „Templul lui Dumnezeu” păgubitor.

2. Nedreptate sunt toate, câte ar opri destoiniciile mai înalte ale sufletului sau ar fi împierdecător privirei în fața Învățătorului. „Aceasta mână mică”, zice Whitefield, „poate ascunde soarele.”

3. Nedreptate este fiecare concezarea (îngăduială) în viața proprie, care ar putea pre vr'un frate slab ademeni a păcătui contra lui Dumnezeu.

4. Nedreptate sunt toate acelea, cari aduc cu sine cheltuieli neîngândite (cu ușurință făcute).

5. Nedreptate sunt toate, câte iau prea multă vreme în pretensiune; vremea e mai de mare preț ca banul, că ea ascunde în sine puțință unei viață fără de capăt. Așadară a omori vremea esteucidere.

6. Nedreptate este oarecare obicei, care vrea să fie în mine atât de tare sau amenință a deveni așa, ca să mă stăpânească pe deplin, el trebuie, ori cât de nevinovat s'ar vedea de altcum (biceiu), din aceea cauză să fie stîrpit.

7. Nedreptate este fiecare lucru ori bucurie, care nu poate fi prin cuvântul lui Dumnezeu sau prin rugăciune

sfințit sau către care eu nu pot cere din inimă binecuvântarea lui Dumnezeu.

8. Nedreptate sunt toate ce vin în întrebare pentru mine, ce nu s'ar putea îndreptăți înaintea conștiinței mele.

9. Nedreptate este, a întreba pre oarecineva după sfat într-o cauză, pre care conștiința mea, Biblia și tronul charului mi le arată a fi dubioase (de îndoială), îndată ce eu cu acest paș pun în legătură aceea nedejde ascunsă, prin sfatul celuiualt a fi scutit de răspunderea și ținuta personală către cauză.

10. O altă și foarte folositoare regulă e aceea, că în clipele de îndoială e totdeauna mai sigur, a păși pe calea abzicerii de sine, decât aceea, care duce la îndestularea de sine.

Oarecineva arădică pretextul: „Aceasta face toată desfătarea ca o răspundere serioasă.” Aceea-i adevăr; dară viața e în general serioasă; scopul ei final este, nu a-și placea sieși, ci a glorifica pre Dumnezeu. Petrecerea este omului cu cuget lumesc cel mai mare bun. În zilele din urmă a imperiului roman erau 385000 locuri în anfiteatru, și pe zidurile dărimate ale Pompeiului să văd încă resturile placatelor, cari au anunțat jocuri, cari aveau să țină o sută de zile după olaltă. Tertullian a numit acelea „Pompa diaboli”, adică „Jocuri diavolești.” Fiul adevărat alui Dumnezeu are o filosofie mai adânc întemeiată a vieții. Lui îi este viața mai mult ca mâncarea și beutura, mai mult ca îndestularea poftelor și plăcerilor trupești. Petreceri trecătoare nu sunt lui vrednice, a le face ca chiamarea vieții.

Cât de caracteristic să par, în aceasta lumină cercat, regulile lui Pavel la I. Corint. 6, 12; 10, 23! Dacă aceste două locuri le unim, căpătăm următorul rezultat:

Toate îmi sunt îngăduite. Dară

1. Nu toate sunt folositoare.
2. Nu toate edifică.
3. Eu nu vreau să ajung sub puterea oarecăruiva din acestea.

Și în lumina acestei învățătură, cât de lămurit ne apar apoi celelalte locuri biblice în Romani 13, 10; 14, 8. 19; 15, 3!

O oară a petrecerii curată, prețioasă, netulburată cu Dumnezeu este vrednică de ani a bucuriilor dubioase a vieții propriie. Ține-te departe de granița celor îndoielnice și pătrunde înainte în domeniul bucuriei promisă, a păcii, a biruinței și a sfințirii. Lăsați-mă ca spre mângâierea sufletelor atacate să împletesc la olaltă cuvintele cele minunate ale Duchului I. Corint. 10 și Iacob 1:

„Nici o ispită nu v'a ajuns decât numai omenească; iar Dumnezeu este credincios, el nu va lăsa să vă ispitiți mai mult decât puteți, ci împreună cu ispita va face și scăpare, ca s'o puteți suferi.

„Nimene ispitindu-se să nu zică: Mă ispitesc dela Dumnezeu; căci Dumnezeu este neispitit de rele, și nu ispitește pe nimenea, ci fiecare se ispitește, fiind tras și amăgit de a sa poftă. Apoi pofta concepând, naște păcat, iar păcatul făptuindu-se, naște moarte.”

„Nu luați parte la lucrurile neroditoare. Nu urmați calea păcătoșilor, incunjurăți-o, treceți pe lângă ea. Opuneți-va diavolului, și va fugi dela voi. Priveghiați și vă rugați, ca să nu cădeți în ispită; spiritul este voi-tor, dară corpul este slab. Umblați în spirit, și nu veți împlini poftele trupului. Îmbrăcați-vă în armele lui Dumnezeu etc. Fiilor, voi sunteți dela Dumnezeu, și ați învins, că mai mare este cel ce locuiește în voi, decât cel ce locuiește în lume. Fericit este bărbatul, care suferă ispita, că apoi va primi coroana vieții, care a promis-o Dumnezeu acelorora, cari îl iubesc pre el.”

Din Wgo.

Apucă-te de Domnul.

„Îmi aduc aminte”, istorisește Moody, „că, când am lucrat în New-york în Ipodrom, era un biet bărbat nefericit în adunarea de apoi (rugă-

ciunea după sfârșitul serviciului), cu care o damă creștină avu mult de lucru. După ce i-a arătat ea lămurit calea mântuirii, apucă acela bărbat pre Christos în credință și merse către casă. Când băgă el mâna sa în buzunar, găsi în el 40 de finici. Deci el n'a putut de mulți ani atâta bani suferi la sine. Când avea ceva bani la sine, nu putea el trece pe lângă vr'un birt. Deci când sâmti el astădată banii în buzunar, să rugă Domnului, a-l face în stare, a-i putea ținea 24 de ciasuri la sine; atunci nici nu mai avea îndoială, că Dumnezeu ar fi în stare, a-l scuti pre el. Și el ținu banii la sine. A doua zi veni el la adunare, povesti întâmplarea sa și ținu punga cu banii sus ca un sămn, că Dumnezeu l-a scutit. Deci de câte ori merg eu la Newyork, am obicinuit a-l întreba: „Ce mai face omul de patruzeci de fenici?”

Oare ce-i aceea, ce ține lugerul cel mic în așa înălțime în sus? Sângur nu poate sta. Este stejarul cel tare, e care acată, care o ține în sus. Cuprinde tot așa crucea lui Christos, atunci și pre tine Christos te va ține în sus.

Din Wgo.

Răsbunarea pădurarului.

D-l conte iute să ațița la mânie. El putea fi bun și plecat, dară dacă pe neașteptate l-a aprins ceva lucru mic, atunci făcea pre toți din apropierea sa să tremure, atât de turbat era. În așa stare odată pre pădurarul său, pre care îl lovi cu cruzime cu corbaciul său de călărit, precând acest bărbat își știa datorința sa și era mult prețuit de el, își arădică glasul său protestator, îl goni din curtea și din serviciul său ne mai gândindu-să despre aceasta. Mai târziu să căi el de fapta sa neomenească. Ar fi dorit a aduce la cale smânta sa. După întrebarea sa auzi el, că celui alungat — care avea o familie număroasă — îi merge rău treaba. N'a

putut nicăiri căpăta serviciu, că nu avea hârtii, cari le-ar fi putut arăta. Locuința lui nu o putea nimenea spune.

Într'o zi călari contole într'un orașel din apropiere; în calea lui către casă voia el să cerceteze pe un prieten a lui, un domn de pământ, dară când ajunse la luntrea, cu care avea să treacă preste riul cel mic, a început a se duce ghiața. În calea sa spre podul cel îndepărtat s'a rătăcit și umbla prin pădure fără de scop. Era noapte rece cu vânt, în vremea neguroasă nu putea el nici arbori, nici calea vedea. Crengile arborilor îi răniră și sângerară fața. Atunci își aduse aminte de pădurar, pre care așa fără de minte îl vătămă.

— Dumnezeule, asta am meritat, că am păcătuit contra lui!

— Cine vagabundează pe aici așa târziu? — grăi un glas aspru, și un bărbat înalt stătea naintea contelui. Acesta să spăriă. Doară i-a sosit oara cea din urmă a vieții? Apoi istorisi el tremurând soartea sa nenoricită.

— Dapoi, vino numai cu mine și rămâi la mine peste noapte, dacă vii bucuros la un tăietor de lemne.

Streinul apucă friul calului. Acuși ajunseră la o casă sânguratică; o femeie lumina cu lămpașul în ocol și striga pe cănele ce lătra neînfrinat.

— Poștește a intra domnule, soția mea îndată va pregăti ceva cald de cină, iar eu alinez calul până atunci.

Contele intră în casa cea sărăcoasă, care era plină de iarbă uscată și de mirosul cartofilor ce fierbeau. Din unghiu începură a se arădica două capuri mici de fete, de pe banca cuptorului sări jos un căne de vânat. Femeea aruncă o privire uimită spre oaspe, pânăcând era ocupată la vatră. Peste puțină vreme veni și gazda din grajd. Îndată-ce raza luminei lumină fața lui să îngrozi, pentru că cunoseu fața, aceea, care el cândva o sângeră cu corbaciul și o schimosi. Într'acestea puse gazda ciomagul (bâta) său gros de corn în unghiu.

— Nu te teme d-le conte, eu te-am cunoscut îndată pe glas. Fii d-ta oaspele nostru iubit, să uităm toate. Este, că prin d-ta am ajuns în mizerie, dară în asta mizerie am aflat pre Dumnezeul meu. Creștinul adevărat nici odată nu să resbună, resbunarea creștinului este — a ierta.

Pădurarul nu-și resbună asupra contelui (grof), dară aceasta i-a fost o bună învățătură pentru toată viața lui.

Spune numai amicabile cetitor, așa o faci și tu, ca acest pădurar?

POȘTA REDACȚIEI.

Cei ce nu capătă numerii foi noastre, să nu aștepte cu reclamarea cu lunile, ci să le reclameze îndată la tipografia noastră în Budapesta, că numai așa să poate cerca după cele pierdute. Foile să trimet de acolo întotdeauna punctual, dacă să întâmplă că nu vin. De multe ori e în alt loc vina, și aceea trebuie cercată îndată prin tipografia noastră la poșta.

Salută pre toți Redacția.

G. Murășan Borsajfalu. Despre tînărul cel publicat v'am mai scris odată să îl trimeteți aici la Körösbökény, la un fr. zidar. Nu știu de ați primit scrisoarea mea? Încă nu-i târziu.

Frate gras și gros, Cum vezi, altul te-a în trecut.
Te salut cu iubire B

PUBLICĂRI.

Să caută un învățacel (inaș) de fâurar (covaci) și un calfă la un frate. Ei să fie de încrezut. Adresa Pántya János, Felménes, up. Feltót Aradun

Un tînăr de 15 ani ar dori să se bago inas de zidar ori rotar. E prietin Adresa Szelezsán Tógyer, Sikló, Aradmegye.

Un frate covaci ar dori să se bago de calfă undeva la frați. Adresa: Ardeleaz Emilian, Zsupánfalva up. Tamásd Krassósz

Un băiat de 12 ani ar dori să învețe de gustar. Adresa: Ignat Arsenie, Marosnagyszölyg up. Soborsin.

Redactor responsabil:

VASILIU BERBECAR.